

og dernæst, at det Skib, paa hvilket Loven skal findes anvendt, skal have optaget et Antal af mindst 25 Personer (Sjuffens ministeren: Net, net!). Jeg hører nu, at jeg misforstaar denne Henviisning, og derfor glæder det mig, at jeg har bragt den paa Dmtale; thi hvis den ikke kan forstaaes saaledes, forekommer det mig, at der mangler den Bestemmelse i Lovforslaget, at det kun skal være anvendeligt med Hensyn til Skibe, som optage et Antal af mindst 25 Udvandrerer. Det er jo nemlig ingenlunde Meningen hverken med Loven af 1ste Mai 1868 eller med nærværende Lovforslag, at man paa nogen Maade gennem disse Bestemmelser vil genere de almindelige Passagerreiser. Der maa altsaa fastsættes bestemte Kriterier, der skulle godtgjøre, at Skibet er et Udvandrereskib; som et saadant Kriterium er i Loven af 1ste Mai 1868 nævnt, at Skibet optager et Antal af mindst 25 Passagerer, og en lignende Bestemmelse forekommer det mig, at man ogsaa maatte have her. — Jeg skal dernæst med Hensyn til § 2 ligeledes tillade mig at henstille, om det ikke var rettest at stille den Befaling, der dert indeholdes, til Udvandringssagten eller Skibsføreren og derimod ikke til Udvandrerer. Der staar i Paragrafen, at Udvandrerne skulle synes af en dertil af Politiet antagen Væge. Det forekommer mig rigtigere at sige, at forinden Skibet maa tage Udvandrerer ombord, skal Skipperen være forsynet med Attest for, at Udvandrerne ere synde af Vægen. Jeg synes ikke, at Loven skal henvende sig til Udvandrerer, men derimod til Næringsbrugeren, til dem, der befatter sig med Udvandring som Næringsbrug; men det er naturligvis mindre vigtigt. — Hvad jeg derimod lægger ikke liden Vægt paa, er den Bestemmelse, der indeholdes i § 2, at Udvandrerer, der ere saa syge og svagelige, at de maa antages ikke at kunne udholde Rejsen, ikke maa begive sig ombord. Medens det er ganske i sin Orden, at det forbydes dem, der lide af smitsomme Sygdomme eller af saadanne Sygdomme, der kunde medføre særlige Farer eller Ulemper for de øvrige Passagerer, at gaa ombord, kan jeg ikke forstaa, hvad det egentlig vedkommer Sta-

ten eller nogen Anden, om en svagelig Person, som nu foretrækker Solufsten fremfor Landlusten, selv om han er meget daarlig, begiver sig ombord. En saadan Omsorg for den enkelte Persons Liv og Helbred synes jeg slet ikke passer ind i mine Begreber om den personlige Frihed. Naar den, der gaar ombord, ikke paadrager Andre end sig selv Skade, maa det staa ham frit for. Derfor ønskede jeg meget, at denne Sætning skulde gaa ud. — Derimod er der et andet Forhold, som Loven ikke omhandler, men som jeg vilde sætte megen Pris paa, om der kunde træffes Bestemmelse om; det er Forældrenes Ret til at medtage deres Børn. Det er i det Mindste i min Praxis truffet et Par Gange, at Mormonkvinder ere blevne foreledede af Mormonmissionærer til at vandre over til Mormonstaten og tage deres Døtre med, Piger i en Alder af under 18 Aar. De Piger, som det Tilfælde angik, som jeg nu vil nævne, vare i en Alder af under 14 Aar, vel mellem 10 og 14 Aar. De vilde Alle overordentlig nødig forlade Landet, i det Mindste i Begyndelsen, og da det blev klaget over, at de skulde tvinges til at forlade Landet, ansaa vedkommende Dyrighed sig for berettiget til at bestille dem en Væge for ad den Ret at søge at forebygge Udvandringen; men da dette var slet, erklærede de Allesammen, at de med største Lyst vilde drage til Mormonstaten, og de udvandrede da. Deres Villie var naturligvis i Mellemtiden bleven paavirket af Missionæren og Moderen, og det forekom mig altsaa ikke, at der var noget Videre at gøre end at lade dem følge med. Det forekommer mig med Hensyn til Børn, som ere i en saamoden Alder, at de allerede have nogen Selvstændighed eller Skjønsmhed, overordentlig haardt, og naar hele Familien, Slægt og Venner sige: Det er dog Synd, at de Børn skulle tages med, det sker ikke med deres gode Villie, at Forældrene da skulle have Magt til at føre dem med sig. Om der kan gøres Noget i den Henseende, derom tør jeg ingen Mening have, men det er et Forhold, som for mig synes langt værre, end at en eller anden brystsvag eller skrøbelig Person, som har Lyst til at vandre ud og begiver sig ombord paa et